

Димчо Дебелянов

Мечти

Пър-пър, Хасане,
изгоря ти чалмата!

Из пустинната алея,
дето нявга двама с нея
в полунощен час дълбок,
вгледани в една звезда,
дадохме си свят оброк
да се любим навсегда –
скитах сам.

Ненадейно там до мен
някой кихна в тъмнината...

И замаян, и смутен,
взрян в очите на луната,
аз попитах ужасен:
в тая нощ печално-тиха,
в тоя късен, злобен час
кой посмя да киха?

В миг отгадка лучезарна
мойта мисъл освети
и се сетих аз тогаз,
че, настинали отзарна,
в тоя кобен, злобен час
кихат моите мечти.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6208>]